

Prolog

N-am apucat să port prea mult cravata roșie de pionier. În timpul vacanței de iarnă a venit Revoluția și totul s-a schimbat.

Mama și tata au ieșit în fiecare seară în centrul orașului să strige „Libertate!” și „Jos Ceaușescu!”, dar asta am aflat abia mai târziu. Bunicii erau speriați de suieratul împușcăturilor care se auzeau printre blocuri și de „teroriștii” care umblau pe străzi înarmați. Când a ieșit într-o zi după pâine, bunicul a văzut blocul din fața noastră ciuruit de gloanțe. Bunica și eu n-am ieșit deloc din casă, am stat amândouă lipite de televizor și-am urmărit toate transmisiunile de la Revoluție; de-acolo am aflat că tovarășul și tovarășa au încercat să fugă cu un elicopter, dar i-au prins imediat. În prima zi de Crăciun, au fost și judecați, și împușcați. Așa s-a încheiat Revoluția și în țara noastră a început democrația!

București, ianuarie 1990

Nu-mi mai trebuie cordeluță elastică, nici pompoane, și nici vreun „zalog de legământ“. Gata cu pionierii! Adio, cravate roșii! La revedere, cântece patriotice și defilări de 1 Mai!

În apartamentul nostru parcă-i un pic mai cald, dar la robinet tot apă rece curge. Mă spăl în grabă și deschid ușa bucătăriei, unde o găsesc pe mama aplecată deasupra aragazului, ca de obicei. Amestecă într-un ibric cafea adevărată a cărei aromă umple camera. Mie mi-a pregătit lapte cu ciocolată și sandviciuri cu cașcaval. Acum avem cămara plină cu calupuri galbene, lucioase, de cașcaval, primite „de la ajutoare“.

— Vrei să-ți fac codițele? mă întreabă mama, din obișnuință, dar eu dau din cap că nu.

— Nu mai e nevoie, mama! Suntem liberi, ai uitat?

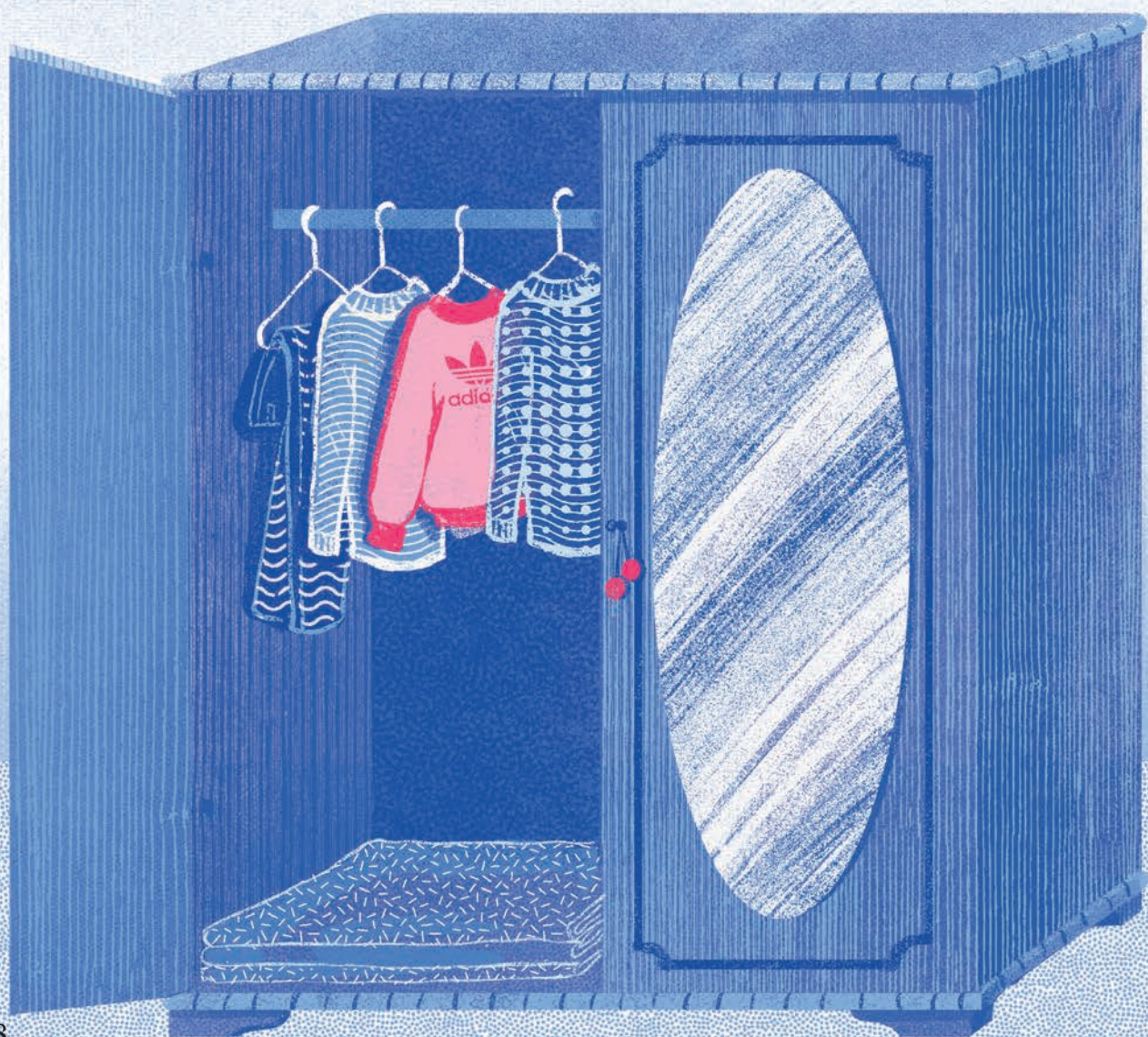
Părinții se privesc unul pe celălalt zâmbind, în timp ce eu mestec în continuare cașcavalul, conștiincioasă, deși mi se pare că are gust de cauciuc.

— Tare mă-ntreb cum o să vă întâmpine... tovarășa voastră, spune tata făcându-mi cu ochiul.

— Vezi că de-acum nu-i mai ziceți „tovarășa“, ci „doamna“, îmi atrage atenția mama, turnând cafea în cești. Doamna învățătoare!

Le dau câte-un pupic și mă întorc în camera mea să mă pregătesc. Șifonierul e pe jumătate gol: fără uniforme școlare, am descoperit că n-am prea multe haine. Aș vrea să arăt ca într-unul din videoclipurile pe care le-am văzut în vacanță la televizor, dar n-am nimic potrivit – numai pulovere de mohair, croșetate de bunica, și pantaloni de la Romarta Copiilor. Cel mai frumos lucru din garderoba mea e o bluză de trening pe care scrie, cu litere roz-bombon, „Adidas“. Mi-a făcut-o cadou mai demult o mătușă de la Timișoara. Încă mi-e mare, dar nu contează, e cel mai potrivit lucru cu care să mă-mbrac în prima noastră zi de școală în libertate!

Martie 1990

Avem aceleași manuale ca înainte de Revoluție, dar am rupt cu toții primele pagini, cele unde apărea chipul tovarășului. Lixandru s-a lăudat chiar că le-a dat foc la el în curte, împreună cu carnetele de membru de partid ale părinților și cu carnetul de utecist al lu' frate-său mai mare. Povestește aproape în fiecare zi că el a fost „disident“ și de-aia nu l-au mai făcut pionier. Pe copiii care fuseseră comandanți de grupă și de detașament îi numește „nomenclaturiști“, iar pe Costache Traian, care-l pârâse că spunea bancuri, îl categorisește simplu: „turnător“.

Acum și-a luat și Stoicescu Daniela walkman și-ascultăm cu rândul muzică în pauze. Are o singură casetă, cu formația Roxette, dar nu ne plictisim niciodată de ea. Când se termină, o întoarcem pe partea cealaltă și-ascultăm aceleași melodii, din nou și din nou. Chiar dacă nu-nțelegem versurile, fredonăm în gura mare: *Lalalala lalalala nanana șizgat-zăluc! șizgat-zăluuuc!*

Mi-aș dori și eu walkman cu casete, dar părinții mi-au explicat că nu avem bani. Prețurile au crescut mult de când a venit Revoluția la noi în țară. Libertatea și Democrația, pe care le-am așteptat cu toții, au adus cu ele o surioară mai mică: Inflația. Asta înseamnă că de-acum totul o să coste foarte mult și va trebui să avem mare grijă cu banii. Nici nu-i sigur că o să ne mai putem cumpăra Dacia la care ne-am înscris de vreo doi ani...

— C-ai făcut tu mofturi și nu ți-a convenit gri când ne-a venit rândul, zice tata, râzând, către mama.

— Păi, și eu, și Ada voiam mașină roșie, se apără mama.

— Parcă văd c-o să rămânem fără!

— Nu-i nimic, scoatem banii să-i luăm Adei walkman!

— Și casetă cu Roxette, completez eu și izbucnim cu toții-n râs.